

דרך הבעש"ט

מופץ
ב-15,000
עותקים

דרך הבעל שם טוב

גיליון לשבת קודש עפ"י דרכו של הרה"צ ר' אשר פריינד זיע"א

חברותא לדרך

פנינים על הפרשה

- לע"נ: סאמי שמואל בן רוזה
- דיאגו גבריאלי בן דניאלה ז"ל
- משפחת מעדני גורמה
- לע"נ ר' אורי חנניה בן מרים זצ"ל
- לע"נ ר' מסעוד בר סעדה זצ"ל
- לע"נ נעם בן ארז וענבה יחיאל

תדליק את האש - ושים קרח!

ויהי ברד ואש מתלקחת בתוך הברד וגו' (ט, כד)

מכת ברד הייתה מכה עוצמתית וכואבת במיוחד לפרעה ולמצרים, וכך אומר משה לפרעה בשם ה' - "כי בפעם הזאת אני שולח את כל מגפותיי אל לבך ובעבדיך ובעמך תדע כי אין כמוני בכל הארץ". מהמילים "כל מגפותיי" מדייקים המפרשים "למדנו מכאן שמכת ברד שקולה כנגד כל המכות". ואכן, מיד כשמגיע הברד, פרעה מסכים להודות "חטאתי הפעם, ה' הצדיק, ואני ועמי הרשעים". מה היה במכת ברד שזירז את פרעה למהר ולהודות ברשעותו, מה שלא הצליחו לעשות יתר המכות?

מכת ברד הייתה מכה מלאה בניסים שלא כדרך הטבע. רש"י מביא בשם המדרש שהיה בה נס בתוך נס: "האש והברד מעורבין, והברד מים הוא, ולעשות רצון קונם עשו שלום ביניהם". צריך להבין מדוע עשה הקב"ה נס נוסף, שתהיה אש מתלקחת בתוך כדורי הברד והקרח, האם לא היה די בברד לבדו?

בבניא ישעיה (יט, כב) נאמר "ונגף ה' את מצרים נגוף ורפוא". אומר הזוהר הקדוש (פרשת

יהודי צריך להיות כולו אש וחמימות של שמחה וחשק בעת עבודתו את בוראו.

בא לו, א) שבכל מכה שהמצרים חוו, עם ישראל קיבלו מאותה מכה - רפואה ורחמים. כלומר, כל מכה שבאה על המצרים, הביאה עימה ברכה וישועה מסוימת לכלל ישראל. ייתכן לומר, שאמנם מכת ברד לא הייתה כואבת לפרעה יותר משאר המכות שנחתו עליו ועל עמו, אבל המתנה הגדולה שעם ישראל קיבל ממנה הייתה כל כך חשובה וקריטית לעם ישראל, עד כדי כך שפרעה לא היה מסוגל להשלים עם המתנה הזו, ורצה להפסיק את מכת ברד בכל מחיר. מה היא אותה מתנה?

במכת ברד הקב"ה לימד את עם ישראל דבר יסודי

מאד בעבודת ה': יש אנשים שעובדים את ה', אך עושים הכל בקרירות, ללא התלהבות, מנתקים את הלב מהעשייה. אולם יהודי צריך להיות בבחינת "אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה", להיות כולו אש וחמימות של שמחה וחשק בעת עבודתו את בוראו.

אך לא די בזה, על האדם לזכור שהחשק שיש לו במצוות הוא מתנה מאת ה', ואל לו להתגאות בו, כי הוא מצד עצמו "קר" כקרח לעבודת ה', והקב"ה מעוררו ונותן לו עריבות והתלהבות בעבודתו.

אנו אומרים בתפילת ערבית "והסר שטן מלפנינו ומאחרינו".

יש שטן שבא אלינו לפני עשיית המצוות ומעביר בנו מחשבות לעשות את המצווה כי חייבים, והעיקר לגמור את ה'חייב' כמה שיותר מהר, בקרירות וביובש. על זה מבקשים "והסר שטן מלפנינו", שנקיים תורה ומצוות בחשק ותענוג.

בנוסף ליצר הרע שבא לפני עשיית המצוות, יש שטן מיוחד שבא אחרי עשיית המצווה ומכניס לאדם הרהורי גאווה על פעולתו וצדקותו, ומבקשים מה' שיסיר מאיתנו את השטן המופיע "מאחרינו".

במכת ברד קיבלו עם ישראל את "הרפואה" הגדולה ומסר נפלא זה, שעליהם לעשות "נס בתוך נס" - מצד אחד, תילחם שיהיה לך אש פנימית וחמימות לעבודת ה', אולם תכניס לתמונה גם את ההכרה שאתה מצד עצמך "גוש ברד וקרח" בלי עזרת ה', וכל ה"אש" שבך היא מאת ה'.

ראה פרעה איזו מתנה מקבלים עם ישראל בכל רגע שמכת ברד נמצאת, ומיד רצה להפסיק את אותה השפעה חיובית, שמביאה לכלל ישראל את הישועות כולם, ומיד אמר "חטאתי הפעם". פרעה מוכן להודות שהוא רשע, העיקר שתיפסק אותה השפעה שנותנת ליהודים כח אדיר שלא היה בשום מכה - "מכת ברד שקולה כנגד כל המכות", ורץ לבקש ממש וואהרון שיפעלו להפסיק את מכת הברד.

שבת שלום.

ניצד זוכים לגילוי שכינה?

"וארא אל אברהם ואל יצחק ואל יעקב באל שדי" וגו'.

בעז"ה אפשר אולי לומר נקודה מעניינת. מהפסוק רואים שכשהקב"ה מתגלה הוא מתגלה בשם "אל שדי", וצריך להבין, מה ניתן ללמוד מזה לחיים שלנו הלכה למעשה? אפשר לומר עפ"י מה שכתוב במדרש (אבות דרבי נתן פרק ל"ח) "מהו על שדי? אמר הקב"ה: אני הוא שאמרת לשמים ולארץ די וכו'".

מכאן רואים שהמילה "די" מורה על עצירה ואיפוק! כבר רואים כאן נקודה שאם אתה רוצה לזכות שהשם יתגלה אליך זה ע"י שתלמד להיות יהודי "עם בלמים" "תן נקודת איפוק" תלמד להילחם עם עצמך ולא לזרום אחרי כל מה שבא לך!

אבל אין זה מספיק, כתוב כאן נקודה נוספת... כדי לזכות לגילוי של השם צריך כאן גם "אל" ולא רק "שדי", אחרי שאתה נלחם עם עצמך וזוכה להיות יהודי שידע לעצור את עצמו ולהתאפק, אתה יכול לחשוב ולהתבלבל שזה אתה, ואתה עם מעצורים ויודע להתאפק בכוחות עצמך!

אמנם אדם שעובד עם עצמו על נקודת איפוק באמת, אם יתבונן ישים לב איך שבתוכו רצות מחשבות של חרטה על האיפוק "חבל שעצרת, הייתי יכול לאכול יותר" "וואי הפסדת..." ועל ידי זה מתגלה שהאמת שלי היא שאני מתחרט על כך ולא הייתי רוצה להתאפק, ואם כן, מי שהתאפק כאן זה היה השם דרכי ולא אני, וזה מה שכתוב "באל שדי" לזכות לגילוי של השם זה רק שאתה חי ומכיר שכל ה"שדי" (איפוק) זה מהאל ברוך הוא.

שבת שלום
הר' עמרי עבד

לרפואת נועה בת גילה | לע"נ: נועם בן ארז וענבה | הודיה בת עידית | יוחאי חי בן מרים הי"ד | שלמה (סולמון) בן ברכה ברפה | אמי מורתי יונה נגמה בת שמעה ושמועון סעיד | שרה בת מרים | דרור בן שרה ז"ל

זמני השבת		
חופה	ניסה	ציאה
16:38	17:44	18:18
16:46	17:46	18:20
16:31	17:45	18:19
16:41	17:47	18:22

ספר ייחודי שייצא בקרוב
עם כתבי הרב על מגילת פורים
שיופץ בכל בית, בית מדרש ובית כנסת.
להנצחת שמות בספר או רכישת כמות להפצה חייגו: 052-7163882 | אברהם 052-2258276

זהירות, ילדים בדרך!!! את מי נעמיד בראש סדרי העדיפויות שלנו?

נעבוד אותו איפה שאנחנו נחליט ואתה לא תגביל אותנו. אני חושב שכתובה כאן נקודה מאוד מאוד חשובה. ה' אומר לפרעה, עם ישראל יעבדו אותי לא מול העיניים שלך, לא נוציא לך את העיניים. אנחנו נלך לפינה שלנו במדבר, לא נשגע אותך, יהיה בסדר, אל תדאג לא נציק לך, "שלח את עמי ויעבדוני במדבר"- הקדוש ברוך הוא פונה לפרעה ואומר לו: אצלנו, עבודת ה' לא תבוא על חשבון החבר, לא על חשבון הזולת. יש כאלה שרוצים להיות צדיקים על חשבון האישה, על חשבון הילדים. אבל זה קשה, קשה לאישה, קשה לילדים... זה לא מעניין אותך, "אני אעשה את זה בין אם זה מתאים ובין אם זה לא מתאים לך". איזה יפה זה שאנשים רוצים להיות צדיקים, רוצים להיות נחמדים, רוצים להיות בעלי חסד. אבל

יש להשקיע בילדים שיקבלו איכות של חינוך. אז מה אם זה דורש ממני טרחה.

לא בצורה כזאת שזה מקשה על האישה ועל הבית!

אתן לכם סיפור. בעל יקר, איש חינוך, הכיר בחורצ'צ'ין בן 18 והרגיש רצון טוב לעזור לו. הוא הציע לו לבוא אליו הביתה כדי ללמוד יחד וכך היה. הבחור היה מגיע אליו הביתה, הם היו יושבים בסלון ולומדים ולומדים. האשה

הייתה שומעת מהמטבח איך בעלה משקיע בבחור, איך הוא מחמיא לו מכל הנשמה ואיך הוא חושב עליו כל היום, וזה לא מצא חן בעיניה. היא שיתפה את בעלה אבל הוא ניסה להסביר לה: "הכל בסדר, זה פשוט בחור מסכן, אני מנסה לקרב אותו, אני רואה אותו כמו הבן שלי...". בעיניה הוא הגזים לגמרי: "הכל בסדר, יש לנו שלושה ילדים קטנים, אני לא צריכה עכשיו ילד נוסף בן שמונה עשרה". הבעל התקשר אלי: "כבוד הרב, אני רוצה לעשות פה הצלת נפשות וזה מציק לאשתי. יש פה בחור מוזנח, מסכן שצריך לעזור לו אבל זה לא מוצא חן בעיני הגברת, מה עושים? אמרתי לו: "ידידי היקר, אתה רוצה להיות צדיק ואתה קולט שזה מציק לאשתך, אשתך אומרת לך 'זה לא מוצא חן בעיני' - זו לא אשתך, זה ה' מדבר אליך דרך אשתך, סימן שזה לא מוצא חן בעיני. ידידי היקר, לא על חשבון הבית, ולא על חשבון הכאב וההצקה לאשתך".

איפה זה כתוב? הנה, "שלח את עמי ויעבדוני במדבר". יכולנו לעבוד את ה' במצרים: תפילות,

סולם ערכים, הילדים יהיו הראשונים בסדרי העדיפויות. אם קיימות לפניך שתי אפשרויות, לצאת לבית מלון, או ללכת עם הבן שלך לטיול, והילד שלך צריך אותך. את מה תשים קדימה? במי תשקיע? קודם כל בילדים. היום אנשים מזמינים 'בייביסיטר', 'מוצאים סידור' לילדים, והם ההורים, יוצאים לבילויים. הנה, נקודה כל כך חשובה: לא להתבלבל, ולהשקיע בילדים. אני אנסה להסביר למה אני מתכוון. זוג הורים פנו אלי לקבל ייעוץ. יש להם בית ספר ליד הבית, בלי רמה. בקושי יש מבחנים, הדרישות הלימודיות נמוכות. אבל מה? בית הספר ממוקם במרחק הליכה מהבית, תוך שתי דקות הילד נמצא במקום לימודו. כמו כן קיים בית ספר איכותי אבל הדרך כרוכה בנסיעה. אנחנו ההורים נצטרך להסיע אותו וזה יסתכם בעשר דקות של נסיעה לכל צד, הם יצטרכו להסיע אותו גם בהלך וגם בחזור, "מה הרב אומר? מה עדיף, בית ספר ליד הבית קרוב ונוח, או מקום איכותי שידרוש מאתנו השקעה?"

לאור הדברים שאמרנו, התשובה ברורה: יש להשקיע בילדים שיקבלו איכות של חינוך. אז מה אם זה דורש ממני טרחה. אני רצינית בזמנו לרשום את הבן שלי למקום לימודים הכי טוב. אבל ההנהלה אמרה שהם לא מקבלים מהרחוב שבו אני גר (רחוב הרימון). ואם אני אעבור לרחוב תפוח, יש סיכוי?). לצורך העניין עברנו דירה לרחוב חזון איש, השכירות שם הייתה קשה, המשכיר שלי לא נתן לי מנוחה, היה דופק בדלת ומבקש לראות את הדירה: "מה עשיתם? מה נגעתם?", דירה ישנה בלי נוחות אבל היה שווה לי הכל בשביל שהילדים שלי ילמדו במקום שאני חושב שהוא היה הכי טוב עבורם. אז עוברים דירה לצורך העניין, מאיפה לומדים את זה? ממכת דם.

אני רוצה ברשותכם לעבור לנקודה הבאה. "ואמרת אליו ה' אלוקי העברים שלחני אליך לאמר שלח את עמי ויעבדוני במדבר והנה לא שמעת עד כה". משה רבנו ואהרון באים לפרעה: תקשיב, ה' ביקש שתשלח את עם ישראל לעבוד אותו במדבר ואתה עדיין מסרב לשמוע ולא מתייחס לדבריו.

השאלה שמתעוררת מכאן, מה זה: "שלח את עמי ויעבדוני במדבר", למה ה' מדגיש ואומר שאנחנו נעבוד אותו במדבר, מה זה משנה איפה נעבוד אותו? היה מספיק לומר: "שלח את עמי ויעבדוני". אנחנו נעבוד את ה' במדבר? אנחנו נעבוד אותו במצרים מתחת לאף שלך, פרעה!

"כה אמר ה' בזאת תדע כי אני ה' הנה אנוכי מכה במטה אשר בידי על המים אשר ביאור ונהפכו לדם". המכה הראשונה שהייתה בתהליך של יציאת מצרים הייתה: 'מכת דם'. מדוע היא הייתה המכה הראשונה? אני אישית מאוד התחברתי למכת ערוב: חיות, אריות, נמרים... נשמעת מכה מעניינת, תוססת, עם הרבה אקשן. את השאלה הזו שואלים חכמים במדרש, ומסבירים כי ה' נתן את המכה הראשונה לאלוהים של מצרים, המצרים עשו מהיאור אלוה, אז קודם כל ה' נותן מכה לראש, לאלוה שלהם ומראה להם בזה במי הם מאמינים, בכלום.

אני רוצה להתייחס לפרט נוסף במכת דם, ולשאול: מדוע מכת דם מתחילה דווקא ביאור? אלא, ידוע שהמצרים השתמשו ביאור כדי להטביע בו את ילדי ישראל כמו שפרעה ציווה: "כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו", המצרים זרקו את הילדים שלנו ליאור (משה רבנו ניצל בנס, אחרי שאימא שלו עשתה לו תיבה ובתיה בת פרעה הצילה אותו) ומיליונים של ילדים טבעו שם, באלפיהם, וברבבותיהם. אומרת התורה שהקדוש ברוך הוא בחר לתת להם את המכה הראשונה ביאור, באותו יאור שהטביעו לנו את הילדים שלנו. ה' בחר בראש ובראשונה לתת טיפול על זה שהזיקו לילדים ולפני שמטפל במצרים על זה שהם העבידו אותנו ועינו אותנו בעבודות פרך, קודם כל נפרע מהם על שהמיתו ילדי ישראל. בהמשך, הקב"ה יגיב על שהעבידו את עם ישראל בפרך, תכף יבוא הטיפול על-כך, בשאר המכות.

מכת דם מלמדת אותנו להעמיד את נושא החינוך בראש מעייננו. כשאתה מעמיד

כל מה שחשוב לכם בדרך הבעל שם טוב

ייעוץ אישי עם הרב:
050-3739010 שלומי

קו השיעורים העולמי
של דרך הבעל שם טוב:
03-30-90900

להקדשת עלון
ולתרומות:
055-981-4913

מענה אנושי
א'-ה' בין השעות
9:00-15:00
בטלפון: 03-30-90900 | שלוחה 0
055-9814913

קבלת עלון וחיזוקים
ישראל למייל:
derech.alon@gmail.com

קו סיפורי הילדים:
08-919-0090

הזמנת שיעורים ברחבי הארץ:
שלומי 050-3739010 | אברהם 052-2258276

גלו את טעמה המתוק של התורה

בואו להצטרף אלינו ללימוד חווייתי
בכולל הערב החדש של 'דרך הבעל שם טוב'!

בית המדש 'פני אהרון', רחוב האדמור מקוצק 20, בני ברק

כל ערב 21:00-22:30 | ר' נאור: 055-669-6727 | ר' אברהם: 052-225-8276

הנציח יקיריכם באור התורה

הזדמנות מיוחדת להקדיש את לימוד התורה לעילוי נשמת יקיריכם או לרפואה והצלחה.

בסוף כל יום:

מי שברך לתורמים
ואזמרת נשמות לנפטרים

שאל את הרב

לשאלות לרב
ניתן לפנות גם במייל:

ask@bshemtov.co.il

כי אתה שומע תפילת כל פה

רבי שמחה בונים מפשיסחא סיפר על בן מלך שמרד באביו ונגזרה עליו גלות. לימים, ריחם המלך על בנו ושלח שר לחפש אחריו שמצאו בעיר רחוקה, בבית מרזח, יחף ולבוש קרעים, כשהוא מרקד עם שיכורים. השתחוה השר לפני בן המלך ואמר: מה שאלתך מאביך המלך?

ענה בן המלך בבכי: "מבקש אני מגפיים חזקים ונוצצים". וסיים רבי שמחה בונים: אף אנו כך. מבקשים בתפילה בקשות קטנות, על מזונות ופרנסה, ושוכחים לזעוק על גלות השכינה ולבקש גאולה שלמה. החטא הגדול ביותר של יהודי הוא שהוא שוכח כי הוא בן מלך.

אי זו היא עבֹדָה שְׁבֵלֵב? תפלה.

במצוות התפילה מגלה לנו ה' כי רצונו בתפילת קרוצי חומר, נמוכי קומה, שמקדמים פניו ברוב פחד ואימה.

התפילה היא אחד מהחסדים הרבים של ה' עלינו, בכך שהיא מאפשרת לנו לפתוח את הלב בפניה ישירה לה', ויוצרת קשר פנימי הנחשב כהקרבת קרבן – **וְיִשְׁלַמָּה פְּרִים שְׁפֹתֵינוּ**.

בדרך הבעש"ט, עבודת התפילה היא חלק מרכזי וחשוב. חסידים ראשונים היו בבחינת "מתפלל כל היום", כשופך שיחו ונפשו לפני ה' בתפילה שקטה מבחוץ וסוערת מבפנים. ההקשבה לקול הנפש הבהמית – הקול הפנימי שמלמד אותנו את מציאותנו הטלילית, את שפלותנו, מתוך הניסיונות, הכאבים, המיזות, התאוות והגאוה – מביאה אותנו לחוסר אונים ולתלות מוחלטת בה'. ושם, בדיוק שם, בנקודת ההבנה שאנו לא עצמאיים ותלויים בבורא עולם שיציל אותנו מטבענו – זהו רגע ההתעוררות לתפילת אמת.

"קְרוֹב ה' לְכָל קָרְאֵי, לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאָהוּ בְּאֵמֶת".

בנקודה זו אנו קוראים לה' מתוך האמת שלנו, שגילתה לנו את הקדושה. זהו רגע של אמת, כי **"אֵמֶת מֵאֲרֶץ תִּצְמַח"**.

הדרך מאפשרת שיח מיוחד עם ה' מתוך החוויה הפנימית, וכך נוצר קשר מרגיע לנפש ומשמח את הלב.

איננו צריכים להתחזק בתפילה בלבד, אלא החיזוק צריך להיות בענוה, בתלות בה', שלא נרגיש מסודרים גשמית ורוחנית. שהרי אדם הנמצא בסכנה, בכאב, בצער – התפילות יוצאות לו מעומק הלב כתפילת עני.

העבודה של הדרך מאפשרת לנו להינצל מייאוש, כי היא מחברת אותנו לה'. מתוך מצבנו הנמוך אנו מביטים כלפי מעלה וצועקים לה': "אתה הבאת לנו את הכאב! אנו חסרי אונים בלעדיך, ותזכה אותנו ללמוד מן הצער את הצער שלך, צער השכינה".

אומרים בשם הרבי מקוצק שאמר אל תספר לה' כמה הצרות שלך גדולות, תספר לצרות שלך כמה ה' גדול, ויהי רצון שנזכה גם ללמוד מהם, מה אנחנו צריכים לתקן.

שמר לאום

אני רוצה ברשותכם להביא נקודה נוספת. "ויאמר ה' אל משה ראה נתתיך אלוקים לפרעה". אומר הקב"ה למשה: תדע לך כשאתה נכנס עכשיו אל פרעה הוא ירגיש "וואו, יואו, איזו אישיות!". אומר המדרש, אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה, פרעה הרשע עשה עצמו אלוה, שנאמר: "לי יאורי ואני עשיתיני", ולכן עכשיו כשהוא יראה אותך הוא יחשוב שגם אתה אלוה.

כתוב כאן רעיון מאוד חשוב: מי שמנפח את עצמו ועושה מעצמו 'משהו' אז גם כשהוא יראה את השני, את הזולת, ולא משנה מי זה - הוא יראה אותם כמשהו שמאיים עליו. ככל שאני מנפח את עצמי, "אני ואני" - אני משהו, התוצאה תהיה שגם כשאתה תראה את אשתך, את הזולת, את חמותך, אתה תתחיל לפחד מאנשים: "יואו, אימא, איך הוא מרשים!".

אבל מי שלא עושה את עצמו משהו אז גם כשהוא יצטרך להיפגש עם אנשים רמי מעלה איך הוא יגיע לפגישה? "מה נשמע, מה חדש? תן יד!" - הוא יסדר רגיעות. "מי זה שנמצא מולי? הוא בדיוק כמוני" - מה שאתה מרגיש מעצמך, ככה תרגיש אצל הזולת. היה לי תלמיד שלא היה הולך לו בפגישות, היה עושה בושות, הולך לפגישה עם המשודכת ובקושי מדבר, נסגר לו הפה. הייתי אומר לו: "מה יש לך? למה אתה לא מדבר?" והוא היה עונה לי: "הרב, אני מתרגש, אני רק מגיע לפגישה

נסגר לי הפה", אמרתי לו: "אתה יודע מה הבעיה שלך?" כשאתה בא לפגישה אתה רואה אותה שהיא 'וואו', שהיא מיוחדת, היא 'גדולה' - סימן שגם אתה אצל עצמך מרגיש מנופח. אבל אם אתה תגיד לעצמך: מי אני? מי אנחנו מה חיינו, ואנכי עפר ואפר אז הגישה שלך לפגישה תשתנה. אנחנו אותו דבר, הכל בסדר. כל המידות הרעות שיש בי קיימות גם אצלה. גם אם יש לה פלוסים עליי - זה לא היא, זה הרחמים של ה'.

שנזכה תמיד לראות את הרחמים של ה', אכ"ר.

שבת שלום.

תהילים, צעקות. היו אמורות להיות פה חגיגות... אבל, ממש לא. אנחנו נמצא את הפינה שלנו, אנחנו נלך למדבר, לא נפריע לך, פרעה. אמרתי לבעל היקר הזה: "לא כדאי לך, עזוב את הבחור הזה". אבל הוא ניסה בכל זאת: "הרב, חבל עליו, מסכן, (חבל עליך! הבית שלך 'לך') מי ידאג לו?". לא הרפיתי: "ה' ידאג לו, אתה תדאג קודם כל לשלמות הבית שלך, שלא יתפרק". אנשים מכניסים לתוך הבית שלהם צרות והם לא מבינים. אתה רוצה לעשות חסד? אין בעיה, אבל תעשה את זה בחוכמה בלי שזה יציק לבני הבית, תעשה את זה בצורה עדינה, אתה יכול לעשות את זה עדין? בבקשה! אתה רואה שאתה לא יכול? תעצור!

אני רוצה לספר לכם סיפור על בחור אשכנזי שהתחתן עם בחורה מעדות המזרח. סגנון השירים שהוא שמע היה סגנון של שירים חסידיים והוא לעומתו התרגלה לסגנון ספרדי. אצלה בבית היו שרים: "שבחי ירושלים", "נגילה... בא זמן הגאולה" והוא הגיע עם: "מעין עולם הבא". כשהוא התחיל לשיר לה בשבת את אותם שירים, היא אמרה לו: "אני יכולה לבקש משהו?" - "כן"

"זה מציק לי" - "מה, אבל ככה זה שירי שבת!" "אני מבינה אותך אבל זה מציק לי" - "אז מה את רוצה שאני ישיר?" "אני יותר מתחברת לשבחי ירושלים, נגילה, חביבי, משהו משלנו..." - "אבל אני לא מתחבר ל'חביבי'... אז מה עושים?"

כאשר הזוג שטחו בפניי את הבעיה, ניסיתי להגיד להם שישירו גם וגם. אבל הבעל טען שהוא לא מתחבר. הוא לא ידע שתהיה את הבעיה הזאת של השירים, על זה הוא לא חשב בכלל שיפריע לה שירה חסידית. לבסוף סיכמתי איתם שלא ישירו שירי שבת, הם יכולים לדבר, לספר סיפורים במקום שירים עד שיגיעו למסקנה. סיפורים, דברי תורה - זה כן מסתדר להם, זה מתאים לשניהם, מצוין! "בנושא השירה אתה אל תציק לה ואת אל תציקי לו והכל יהיה בסדר". אכן, הם לא שרים בשבת אבל מאז שהוא לא שר את השירים יש שקט ורגיעות בבית. מי צריך שירי שבת אם זה מכניס מלחמות לבית? העיקר שיש שביעות רצון והבנה הדדית.

מצטרפים למשפחת המפיצים

של 'דרך הבעל שם טוב'!

בואו להיות חלק מהאור ופתחו נקודת הפצה חדשה בעירכם

עומר: 052-7163882 | אברהם: 052-2258276

מטפילת רגשית

עפ"י דרך הבעל שם טוב

052-5732470

בר מצוה משמים לאביהו פרק א'

נדב ואביהו למדו יחד באותה כיתה. שניהם היו מהקטנים בשנתון, וחוגגו בר מצוה בכיתה ח'.

ההורים של נדב היו עשירים. הם הזמינו אולם מפא"ר, מנות יקרותות ותזמורת כמעט כמו של חתונה.

ההורים של אביהו היו דלי אמצעים. הם עבדו קשה מאוד ובקושי הצליחו לכלכל את בני משפחתם. הם הזמינו אולם פשוט של בית כנסת קטן, וקטרינג זול. הארוע שתכנן היה פשוט מאוד.

נדב הגיע לתלמוד התורה משלהב, וספר לכל מי שהיה מוכן לשמע, על הארוע המיוחד והיקרתי שהוריו מתכננים להפיק לו. הוא נזכר שאביהו חברו חוגג גם הוא בר מצוה בתקופה הזו, ולאחר שספר לו באריכות על ההפקה שהוריו מתכננים, שאל, "ואיפה תהיה בר המצוה שלך?"

"באולם של בית הכנסת", השיב אביהו בקול חלש.

"מה?! באולם הקטן והמזנח הזה?" קרא נדב, ופרץ בצחוק קולני ומשפיל.

אביהו החזיר מעט, ולא השיב. הוריו תמיד שגנו באזניו: "אם מישהו פוגע בי - אין לי עסק אתו, יש לי עסק עם בורא עולם. זה לא הוא, הוא רק שליח של הבורא".

אביהו נסה להדחיק את מלותיו הפוגעות של נדב, ולהמנע מהשוואות ביניהם, אך כשהתקרב תאריה הארוע, גלה לתדהמתו ששניהם חוגגים בר מצוה באותו תאריה.

הוא אמר זאת בהסוס לנדב, ולא התכוון לתגובתו הנסערת. "מה?? אנחנו חוגגים בר מצוה באותו יום? אין בָּעִיָה, תדע שכל החברים הולכים לבוא לארוע שלי! לשמחה שלך אף אחד לא יבוא!"

נדב חזר לביתו וספר להוריו שאביהו חוגג בר מצוה ביום של החגיגה שלו.

אמא של נדב הנידה בראשה בחסר שביעות רצון, ומיד התקשרה להורים של אביהו כדי לסדר את העניין.

"השקענו באולם יקרתי", נאמה בחשיבות, "לא נתן לכם להרס לנו את הערב! אני רוצה שכל תלמידי הכיתה יבואו לחג עם הבן שלי עד השעה עשר, ובשעה עשר יבואו לבר המצוה של אביהו. הבנתי שאתם חוגגים את בר המצוה בפשטות, באולם קטן של בית כנסת, ואינכם משקיעים כמונו", סימיה בטון רב משמעות.

אמא של אביהו שמעה את דברי האם התקיפה, ולבה שקע. היא חכתה שבעלה יחזר הביתה וספרה לו על שיחת הטלפון הקשה. בעלה הקשיב לדברים המקוממים והבעת צער חלפה על פניו. הוא שתק רגע ארוך, ואז אמר בקול רגוע, כשהוא מתאמץ לשלט ברגשותיו, "בואי נתפלל שיה' יזכה אותנו להבין מהצער שיש לנו - את

צער גלות השכינה. שיזכה אותנו להבין שזו לא אמא של נדב ושאין לנו עסק אתה, אלא רק עם בורא עולם. אינני יודע מה ה' רוצה, אבל זה הוא שקורא לנו!"

אשתו הביטה בו במבט מאשש יותר, "אתה צודק לגמרי. אני ואתה מבינים את זה, אבל השאלה היא איך אביהו יקבל את העניין. אני חוששת שהוא ישבר".

למחרת, ספר נדב לכל החברים בכיתה, "תשמעו מה אמא שלי עשתה להורים של אביהו... היא צעקה עליהם בשיחת טלפון והודיעה להם שכלם באים לבר המצוה שלי, ולא אליו". צחק בהנאה.

אביהו שמע את זה, וחסק את שפתיו. הוא למד מהוריו ללכת בדרכו של אמונה, ועשה עבודה עם עצמו. "השם, רק אתה קובע מי יבוא לבר המצוה שלי ומי לא". לחש באלם קול.

התלמידים בכיתה הביטו במחזה והתפעלו מאביהו הצדיק. "אל תדאג, אביהו", הרגיעו אותו, "אנחנו לא נלך לבר המצוה של נדב, נבוא רק אליה. אמא שלו דברה בצורה כזו לאמא שלך?! אז כלנו נבוא דווקא אליה, בלי לשאל אותה".

אביהו חיך אליהם בהפרת הטוב, אבל הניד בראשו לשלייה, "תודה על הדאגה, אבל לא. אינני מוכן שבנגללי תהיה מחלקת. איני רוצה שבנגללי ילד יהודי יפגע. אם אתם רוצים לכבד אותי, לכו לבר המצוה של נדב".

"אתה בטוח?" שאלו החברים בהסוס. אביהו הנהן במרא, "בטח. שם יהיה לכם אכל מיוחד הרבה יותר מהאכל שיהיה בארוע שלי. לכו ותהנו".

אביהו חזר הביתה וספר להוריו שנדב צחק עליו. הוא הוסיף גם שהתלמידים רצו לבוא דווקא לבר המצוה שלו, אף הוא זה ששכנע אותם ללכת לארוע של נדב.

אבא שלו הביט בו במבט מלא נחת. "אביהו, אשרי! המדות הנפלאות שלך משמחות אותי מאוד! אבל לא נורא, בשעה עשר החברים יבואו לשמח גם אתך".

אביהו נשף. "אבא, הם לא יבואו בתלמוד התורה לא מרשים ללכת לשמחות בר מצוה אחרי השעה עשר. אמא של נדב אמרה שהחברים יהיו שם עד השעה עשר, כי אז השעה המאחרת ביותר שבה מתר לפי התקנון להיות בבר מצוה. בעשר כלם יחזרו הביתה. הם לא יבואו אלי, אין סכוי".

אבא של אביהו היה המום. "אז מה נעשה?" שאל בדאגה.

אביהו לא רצה לצער את אביו, ואמר בקול בוטח, "אבא, מה אתה דואג? אתה אמרת לי שיה' ישמח אותי בבר המצוה שלי, ואני בטוח שזה מה שיהיה".

עם מי ילכו החברים לחגג? כיצד תראה בר המצוה של אביהו, וכיצד תראה זו של נדב?

המשנה יבוא בעז"ה בשבוע הבא.

להאזנה לספור בקו 'ילדים בדרכי': חינו 08-9190090 ובחרו את מספר הספור המופיע בענן שמעל הכותרת.

כל בית בישראל פותח את כל הקווים לכל בני המשפחה

להצטרפות חייגו: 08-9190090

אין בית ללא קו הילדים!

19 שנות תלמידי

*שימו לב במידה ואינכם יכולים לעמוד בתשלומים, אנא צרו עמונו קשר. אנחנו פותחים לכולם את הקווים